

mene Gavn. Bliver derimod § 14 staaende med de Ændringer, Udvalget har tilladt sig at foreslaae, vil det jo specielt blive Møllernes Sag at indrette sig paa den bedste Maade, for at kunne, om fornødent gjøres, imodegaae den Concurrence, som muligen kunde finde Sted paa den Tid, da Bestemmelsen skal træde i Kraft. Den høitærede 5te Landsthingsmand for 1ste Kreds (Ørsted) har ogsaa under Sagens tidligere Behandling sagt, at Møllerne kun gif ind derpaa, fordi de hellere vilde leve i 15 Aar end døe sraar; men Intet er vistnok mindre udsat for at skee, end at Mølleneringsveien skulde døe hen; jeg troer idetmindste ikke, at det vil blive Tilfældet. Og hvorfor har Udvalget gjort dette Ændringsforslag? Fordi vi ikke ville have Dommen erøperet paa Møllerne, førend vi see, om nogen Omvendelse hos dem finder Sted i det Tidsrum af 15 Aar, som vi have givet dem til at forbedre sig i. Saalænge altsaa Dommen ikke er erøperet, ville de ikke døe; tvertimod troer jeg, at de ville leve et meget kraftigere og sundere Liv end det, de nu leve.

Den ærede 2den Landsthingsmand for 7de Kreds (Nyholm) har ogsaa stillet et Ændringsforslag og har især begrundet det med, at han finder det upassende, at der staaer i Loven, at Noget skal skee efter et vist Tidsrums Forløb. Jeg vil tillade mig i denne Anledning at bringe i det ærede Things Grindring, at det ikke er længe siden, at vi have vedtaget en lignende Lov, nemlig om Bagerneringen, hvor det hedder, at Bagerneringen skal frigives om 10 Aar. Det er accurat det Samme, saa at det jo slet ikke er inconseqvent af Thinget at vedtage denne Bestemmelse. At Udvalget har foreslaaet at forlænge Tiden noget mere, end der slete ved Bagerneringens Ordning, vil Enhver indrømme, at Billighed og Retfærdighed taler for, da Forholdet med Hensyn til Møllebruget i Almindelighed paa Landet er ganske anderledes end med Hensyn til Bagerneringen i Kjøbenhavn. Jeg maa derfor stemme imod begge disse Ændringsforslag, og jeg skal tillade mig at erklære, at jeg ganske slutter mig til de Ændringsforslag, der ere stillede til denne Paragraph og til § 9 af to Medlemmer af Udvalget. Mit Navn er ved

en Forglemmelse fra min Side ikke blevet tilføjet.

M. P. Bruun: Jeg skulde kun tillade mig at protestere imod den Forklaring, den høitærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Ørsted) har givet over Vedtagelsen af § 88 i Grundloven paa den grundlovgivende Forsamling. Den høitærede Landsthingsmand yttrede, at denne Paragraph var bleven antagen, fordi man meente, at den kunde ikke skade, at den ikke havde Noget at betyde. Der blev talt imod den, der blev anført, at der ikke laa Noget i dens Udtryk, og saa kunde man ligesaa godt vedtage den. Jeg troer ikke, at den høitærede Landsthingsmand er berettiget til at give en saadan Forklaring. Jeg erindrer vel, at der fandt nogen Modsigelse Sted imod den, og at der fra enkelte Sider blev yttret, at den dog var utydelig, at man ikke kunde vide, hvad den egentlig vilde sige; men Majoriteten i den grundlovgivende Forsamling antog den, og jeg for mit Vedkommende veed, at jeg stemte for den i den bestemte Tanke, at den maatte kunne gjøres gjældende. Den ærede Landsthingsmand yttrede tillige, at det vel kunde siges, at det almene Vel krævede, at disse Indskrænkninger vedbleve at bestaae, fordi deres Ophævelse vilde virke forstyrrende paa Møllernes Credit. Sa vel, dersom det var paa Crediten i Almindelighed, at en saadan Foranstaltning virkede forstyrrende, saa vilde jeg indrømme det; men, fordi den svækker Crediten for en enkelt Klasse Eiendomme, kan den vel ikke siges at være stridende imod det almene Vel. Maa jeg endnu tillade mig at tilføje, at, naar det flere Gange er yttret, at dette Lovforslag ikke er retfærdigt, da er det mig som Ikke-Jurist, som Lægmand, noget uklart, hvad man egentlig betragter som uretfærdigt. Man har tidligere gjort Forandringer i bestaaende Forhold og givet Love, der forandrede baade Rætings- og Eiendoms- og andre Forhold. Da antog man ikke, at det var uretfærdigt, og nu mener man, at de Forandringer, der dengang ere blevne vedtagne, skulle bestaae i al Evighed, og at Ophævelsen af dem vilde være uretfærdig. Jeg er, som sagt, ikke Jurist, jeg er Lægmand; men, som jeg har